

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Не думайте, що я вмію жартувати чи хтось пошив мені веселого кафтана. Може, я народилась мрійницею і мені швидше хотілося б стати казковою царівною, яка в танці рукавом махнула — і постало чудове озеро, а по ньому плавають прекрасні лебеді. Або ще хотілось би мати чарівне веретено чи чарівне яблучко, з якого за моїм бажанням з'явився б чарівний замок.

І взагалі я зовсім доросла дівчинка.

Просто люблю розповідати казки. Я дивлюся на світ довкола себе — і бачу у ньому багато незвичайного. Бо, справді, світ не є таким нудним і цілком зрозумілим, як це іноді здається.

Ось по двору пробіг сусідський песик. У нього такий заклопотаний вигляд! Хотіла б я знати, які справи зараз вирішує цей загадковий друг?

А, ось і розгадка: наш кіт Мурчик потягнув у свою схованку ковбасу. Зараз у них почнеться ділова розмова! Я майже знаю, що вони скажуть один другому! Але не можу передбачити, чим закінчиться ця розмова: ось наш песик уже розлючено гарчить, а кіт з ковбасою в зубах видряпується на дах сусідського будинку.

Це — не казка, а звичайна життєва історія. Пригода з життя, котрого ми дуже часто не помічаємо. А його так цікаво читати!

Своя історія є в дощовій калюжі, у жабки, що плигає по городі, у білої ромашки і в щебетливого горобчика. Але в кожній історії ви можете відкрити ще й казкову таємницю. Таємницю про незвичайні магичні сили природи і про наймогутнішого володаря цієї природи — людину.

І тому я завжди знаходжу свої казки. Навіть знаю, де вони живуть. Це — Озеро Снів. До нього можна літати не лише у снах. Просто відпустіть свою уяву — і будьте уважними до звичайних речей! Я з радістю розповідаю свої казки друзям.

А вони у мене дуже різні: це мій менший братик і шкільна подруга, а також сусідський хлопчик, котрий давно хворіє. Я приходжу до нього щосуботи, сідаю біля його ліжка й розповідаю казки. Інколи він сам мені підказує, про що має бути казочка.

Не те щоб я їх багато знала — просто розповідаю все, що розповідається, і сама із задоволенням те слухаю. Потім деякі казки забуваються. Я намагаюся їх записати — але в зошиті вони уже стають іншими.

Так я відкрила для себе велику таємницю: казки справді живуть у своєму казковому світі. Вони залюбки приходять до нас в гості, якщо ми їх покличемо. Просто злітають звідкись, як метелики, згортаються в клубочки слів на кінці нашого півсонного язичка, і прядуться, прядуться в дитячі голівки, творячи в них казкове мереживо...

Одного легкого і радісного моєму серцю вечора я згадала щасливі хвилини польотів у чарівному небі казок. І вирішила політати ще раз. Повірте, це зовсім не важко. Треба лише сміливо вимовити перше слово — і воно вже вас понесло...

ПРО СОНЕЧКО І СОВУ

онечко заглянуло у мое віконце!

Так просто починається моя казочка. Вона починається з того, що одного ранку, коли я відкрила очі, а сонячні промінці засліпили мене, я сказала сама собі: набридливе сонце! Що воно собі думає? Не встигнеш пробудитися — а воно вже всюди лізе! Ніде від нього не заховаєшся!

І чому я була такою легко-важною? Не подумала, що хтось може прочитати мої думки. Що я в цьому світі не зовсім-зовсім сама!

Раптом у кімнаті стало темно. Так темно, що я навіть вікна не могла розгледіти!

Уявіть собі, як мені стало страшно! Спершу видалося, що це просто погасло світло. Зараз я при звичаюся до темряви — і піду кликати маму.

Але хтось невидимий шепнув мені на вухо: “Що ти зробила? Як посміла образити Сонце?”

— Миле сонечко, — я за-ледве не розплакалася, — я ж не хотіла тебе образити! Будь ласка, вибач мені!

Я чула, як за вікном співали пташки, сміялися сусідські діти. Було літо — і в нашому дворі біля гойдалки збиралися малюки з усього кварталу.

Ніхто не помітив, що сонце перестало світити. Значить, воно погасло тільки для мене?

Я накрилась подушкою і заснула. Може, це й не був сон, — а просто так: я пішла у світ за очі. Так говорить мій маленький братик. Коли я розповідаю або читаю йому казки, де герой збирається в дорогу і йде собі “світ за очі”, то мій братик каже: “Це так близьенько — закриєш очі, і ти вже пішов у світ за очі!”

Так ось це зараз трапилося зі мною. У цьому світі “за очима” було ясно, але сонце не світило. Просто все було видно в якомусь голубому світлі. Ніби пливеш собі, як хмаринка. І раптом опиняєшся на якомусь березі. І біля ніг тобі лагідно хлюпочеться вода...

Так я вперше потрапила до Озера Снів. Не знаю, чи довго я сиділа, слухаючи плюскіт хвильок, але раптом біля мене щось заворушилося. Я оглянулася — і аж злякалася.

На піску сиділа велика кудлата птиця і дивилася на мене страшними очима.

— Я — Сова, — одразу сказала вона, — кажу, щоб ти мене не боялася. Ми з тобою ще не зустрічалися? Звісно ж, ні, бо ти спиш, коли я літаю.

Вона так швидко виговорила все, що я не встигла навіть подих перевести.

— Ух! — сказала Сова, закінчивши свою промову, — так наговорилася, аж втомилася! Знаєш, скільки літ я вже не маю з ким побалакати?

— Ні, не знаю, — сказала я, — я ще ніколи не бачила Сови. Тільки у книжках про тебе читала.

— Та й що доброго пишуть про мене у книжках?

—Що ви дуже розумна! У нас на шкільних святах діти навіть одягаються у костюм Сови, аби показати, як добре вони уміють розв'язувати кросворди чи шаради.

— Не розумію, про що ти говориш, — забубоніла Сова, — але розумною мене серед птахів ніхто не вважає. Запитай у Жайворонка!

— А чому?

— Та тому ж! З тієї самої причини, з якої ти опинилася тут!

— А чому я тут опинилася?

— Ух! — сердито сказала Сова. — Яке нерозумне дівчисько! Вона так і не зрозуміла, що зробила!

Сова розглянулася на всі боки і прошепотіла мені просто у вухо:

— ТИ ОБРАЗИЛА СОНЦЕ!!

Ах, правда. Я все згадала. Але ж я просто так собі сказала!

— Хіба можна кидатися словами просто так?! Якби Сонце кидалося промінням просто так, чи Вітер дмухав би просто так, чи Дощ лив би собі, як попало, — ти уявляєш собі, що б у світі сталося?

Я спробувала собі це уявити. Ось як зі мною трапилося. Надворі всім ясно світить сонце, а в моїй кімнаті темно. В одному місті постійно лие дощ, бо йому так заманулося, а в іншому все згорає від спеки.

— Але ж так інколи буває... — несміливо озвалася я.

От-от. Інколи буває так, як сьогодні з тобою. Якби люди не говорили злих слів, не ображали даремно ні один другого, ні дочка, ні вітрика, ні сонця, — таких неприємних несподіванок не було б.

— Шановна пані Собо, — сказала я, — а що сталося з вами?

Ви теж образили Сонце?

— Ще й як! Ось сідай і послухай!

Це було дуже-дуже давно! Коли ще вас, людей, і на світі не було. До речі, це було зовсім непогано. Птахів було — видимо-невидимо! Ніхто нікого не стріляв, гнізд не руйнував. А їжі скільки було! Миші попід ноги так і шмигали!

— Це ще коли Жайво-ронок був царем, а царицею — Миша? — перепитала я.

— Так. а ти звідки знаєш?

— Ну, я казки читаю. Там розповідається, як почалася війна між пташиним і тваринним царствами.

— Ой-ой, та звідки ж це люди пам'ятають? Та їх же й на світі не було... А може, й були: стара я вже, не пам'ятаю. Ух! — пробурчала Сова. — Перебила ти мене... Про що ж це я говорила? А, про війну! Оце після тієї війни Сонце на мене й образилося. Та так, що до цього часу у мій бік навіть не дивиться!

— А що ж тоді сталося?

— Та ти ж оце згадала, як звірі й птахи між собою в мирі жили. Щоб ти знала — звірі ніколи не сердяться один на другого за те, що хтось на когось полює. Цариця-Миша завжди хотіла, щоби у неї було сильне і працьовите військо. А хто ледачий, позаду плентається, не вміє прудко бігати, не уважний — той мені в лапи попадає.

А про що ж це я говорила? Ага, про Сонце. Та ні, про війну... Ух, стара я вже стала, усе забуваю...

То коли війна сталася, ніхто нікого не міг перемогти. І Миша

вирішила напасти на птахів уночі, коли всі сплять. Миша ж уночі не спить!

От птахи зібралися на раду та призначили мене нічним сторожем. Всі знали, що я добрий нюх на мишей маю — відразу впізнаю супротивника. Сам Орел покликав мене до себе та й каже:

— Дивись, Сово, не спи уночі! Залазь зараз у своє дупло, добре поспи удень, бо вночі тільки ти зможеш захистити нас від підступних мишей!

Отож я залізла в дупло і приготувалася спати. А хитра Миша вивела свій полк, та перед моїм дуплом пищать і марширують. Та прямо до носа мені пнуться! Сама розумієш, яке тут спання? Я за день так наполювалася мишей, що увечері розморилася і лягла спати. А саме тієї ночі цариця-Миша здійснила свій підступний план. Вона послала ціле військо на сонних птахів. Вони їм крила попідгризали, а ті вранці не змогли злетіти! Навіть я без пір'я залишилася!

— Сумна історія! — зітхнула я. — А ти ж про Сонце збиралася мені розказати!

— Так оце ж про Сонце я і розповідаю! Коли на другий день звірі розбили наше пташине царство, Орел сказав при всіх, що це я в усьому винна, тому що проспала всю ніч. А я ж... от до цих пір плачу, як згадаю, що зробила! Я сказала, що в усьому винне Сонце, бо воно не давало мені вдень заснути, просто допікало мене своїм промінням! А про те, що весь день мишей ловила і переїлася ними — промовчала.

Я ж теж подумала, як і ти, що Сонце десь там собі гуляє по небу і нічого не чує! Можна про нього всілякі брехні говорити! А воно ж почуло.

— Ой, і що ж сталося? — запитала я.

— Та ось те, що є. Сонце гукнуло з висоти: “За ту неправду, котру ти сказала, віднині Сова і весь її совиний рід не бачитимуть Сонця і вночі полюватимуть, коли всі птахи сплять!”

Так і вийшло.

— Ой, то що ж це буде зі мною? Я теж спатиму вдень, як Сова? — я так злякалася, аж заплакала.

— Та ні. не хвилюйся, — лагідно сказала Сова. — Ти ж уже все зрозуміла. Сонечко не ображає дітей. Воно тільки хоче, аби ви були добрими й розумними! Тому послало мене сюди, щоб я з тобою поговорила.

— Дякую, тітонько Сого! Ви така мудра! А як мені тепер повернутися додому?

— Як тільки захочеш повернутися — одразу і повернешся. А якщо захочеш зустрітися з цікавими казками — то приходь сюди, на Озеро Снів. Тут ти багато цікавого почувеш!

— Добре! Я обов’язково сюди прийду! А зараз я хочу повернутися додому і переконатися, що Сонечко мені вибачило!

— Ух! Ну й гарні ці людські діти — шкода, що мені так рідко доводиться з вами зустрічатися! На ось, це тобі від Сонечка і від місяця. І від мене на згадку.

Сова поклала мені на долоню три волосинки: золоту, срібну і сіру.

— Захочеш зустрітися — просто згадай про ці волосинки! Бувай щаслива! Ух! — І Сова миттю зникла.

Я ніжно погладила сонячний промінчик. І в наступну мить відчула його на своїх очах! Я розплющила їх. Світило Сонечко, і щебетали пташки за вікном.

— Я люблю тебе, Сонечко, — радісно сказала я.

